

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Ryšky a soudkyně JUDr. Kateřiny Čuhelové, Ph.D., a Mgr. Ivy Krejčířové ve věci

žalobce: **J.H.**, narozený dne XXXXX
bytem XXXXX, XXXXX
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Dvořákem
sídlem Strojírenská 2269/36, 591 01 Žďár nad Sázavou

proti
žalovanému: **město Žďár nad Sázavou**, IČO 00295841
sídlem Žižkova 227/1, 591 01 Žďár nad Sázavou
zastoupený advokátem Mgr. et Bc. Lubošem Klimentem
sídlem Ždírec 99, 588 13 Polná

o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkové újmy,

o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 26. února 2021, č. j. 6 C 199/2019-174,

takto:

Rozsudek soudu prvního stupně se **ruší** a věc se **vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. V záhlaví označeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu, aby se žalovaný zdržel šíření tvrzení, že žalobce ve funkci tajemníka Městského úřadu ve Žďáru nad Sázavou jednal nekompetentně, aby zajistil na svém webu zveřejnění omluvy specifikovaného znění za takové „*nepravdivé tvrzení*“ uvedené v usnesení rady města ze dne 28. 1. 2019 a ponechal ji zveřejněnou po dobu zveřejnění tohoto usnesení rady, a aby žalobci zaplatil částku 200 000 Kč (I. výrok). Žalobci současně uložil povinnost nahradit žalovanému k rukám jeho zástupce náklady řízení ve výši 32 912 Kč (II. výrok).
2. Soud prvního stupně měl za prokázané, že rada města na 7. schůzi konané dne 28. 1. 2019 přijala toto usnesení: „*Rada města ukládá představitelům města řešit nekompetentní jednání tajemníka MěÚ J.H., MPA s cílem zamezení vzniku škod.*“ Usnesení bylo návazně na základě Zásad transparentnosti města zveřejněno bez anonymizace údajů. Soud uvěřil žalovanému, že „*poslední kapkou*“ pro přijetí předmětného usnesení byla odpověď žalobce ze dne 27. 1. 2019 na dotaz položený prostřednictvím tzv. Dotazovny, při které žalobce nedostal své povinnosti komunikovat jako tajemník městského úřadu nestranně. Na dotaz „*Stydím se za to, že jsem volil Žďár – živé město. Je mi soufl ze zástupců demokratických stran, kteří dělají stafáž estébákovým obdivovatelům v radě města. Nevolil jsem vás proto, abyste se paktovali s takovou lůzou. Žďár si nezaslouží poloestébáckou radu. Proberte se, prosím, a přestaňte podporovat to hrůzné hnutí*“ totiž odpověděl „*Vážení pane ..., patrně jste si všiml, že koalice ŽŽM, ANO, KDU a ODS má v zastupitelstvu nadpoloviční většinu 16 hlasů. Opozici tedy nezbyvá než sledovat, kritizovat a korigovat svými návrhy další vývoj ve městě. O to se snaží jako konstruktivní menšinová opozice.*“

3. V rámci právního hodnocení soud prvního stupně vyloučil režim zákona č. 82/1998 Sb., neboť jde o otázky spojené s pracovněprávním poměrem tajemníka, oblast pracovních a jiných obdobných poměrů nelze považovat za výkon veřejné moci, resp. veřejné správy, a územní samosprávný celek odpovídá podle obecných předpisů (§ 2894 o. z.). Napadený výrok je hodnotícím soudem, žalobce ve funkci tajemníka nedostál své povinnosti vystupovat nestranně, komunikoval jako představitel opozice a nerozlišoval mezi svými funkcemi tajemníka obecního úřadu a opozičního zastupitele. Vstoupil do „*politického ringu*“ a jako osoba veřejně činná je povinen tolerovat větší míru kritiky. Měl ve sdělovacích prostředcích dostatečný prostor na kritiku reagovat a také na ni reagoval. Proto soud prvního stupně žalobu zamítl.
4. Proti rozsudku soudu prvního stupně podal žalobce odvolání, kterým se domáhal jeho zrušení a vrácení věci soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Namítl nepřezkoumatelnost rozsudku, neboť soud prvního stupně se v obsáhlém zdůvodnění odvolává na řadu důkazů a právních názorů z judikatury či odborné literatury, nicméně je z pohledu předmětu řízení nevyhodnocuje, a odůvodnění je tak zcela obecné a bezobsažné. Skutkový stav nebyl soudem prvního stupně zjištěn úplně a spolehlivě a provedené důkazy byly vyloženy nesprávně (odpověď žalobce v Dotazovně, neautorizované články v médiích). Soud prvního stupně opomenul provést důkazy navržené účastníky, které směřovaly k řádnému objasnění skutkového stavu, a to výslech členů rady zejména ohledně faktické motivace k přijetí usnesení. Dle žalobce není předmětné usnesení oprávněnou kritikou.
5. Žalovaný navrhl potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného. Rozsudek vychází z dostatečného dokazování a je řádně odůvodněn. Žalobce sám potvrdil autorství odpovědi na Dotazovně a mediálně zveřejněného prohlášení. Soud prvního stupně neprovedení důkazů řádně zdůvodnil rozpor s koncentrací řízení či nadbytečností. Odebráním přístupu žalobce do Dotazovny považoval starosta věc za uzavřenou, čehož dokladem je i pracovní posudek na žalobce, v němž se mu nesnažil mstít. Skutkový stav byl zjištěn náležitě a je evidentní, že žalobce jednal dlouhodobě nekompetentně v rámci povinností nestranného tajemníka.
6. Krajský soud v Brně jako soud odvolací (§ 10 o. s. ř.) po zjištění, že odvolání bylo podáno k tomu oprávněným subjektem (§ 201 o. s. ř.), směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je přípustné (§ 201, § 202 o. s. ř.), bylo podáno včas (§ 204 odst. 1 o. s. ř.), v souladu s § 212a odst. 1 o. s. ř. přezkoumal rozhodnutí soudu prvního stupně a řízení mu předcházející i nad rámec odvolacích důvodů, a to bez nařízení jednání [§ 214 odst. 2 písm. d) o. s. ř.], a dospěl k závěru, že zamítavý rozsudek nemůže dosud obstát.
7. Nejprve je nezbytné vyjasnit, zda věc podléhá režimu obecné ochrany osobnosti dle o. z. nebo režimu zvláštní odpovědnosti dle zákona č. 82/1998 Sb. (jako *lex specialis* k o. z.). Jakkoli totiž v minulosti byla odpovědnost za újmu způsobenou při výkonu veřejné moci dovozována i z obecné úpravy ochrany osobnosti v občanském zákoníku (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 18. 10. 2011, sp. zn. 30 Cdo 5180/2009, ze dne 31. 1. 2008, sp. zn. 30 Cdo 1638/2007, ze dne 31. 1. 2005, sp. zn. 30 Cdo 1712/2004, nebo ze dne 29. 1. 2009, sp. zn. 30 Cdo 2925/2006), byla tato praxe překonána rozsudkem velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2011, sp. zn. 31 Cdo 3916/2008, uveřejněným pod č. 125/2011 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, podle kterého nároky spadající pod zákon č. 82/1998 Sb., ve znění účinném od 27. 4. 2006, nelze uplatnit z titulu ochrany osobnosti podle občanského zákoníku, když úprava odpovědnosti státu za škodu v zákoně č. 82/1998 Sb. je zároveň speciální úpravou v oblasti ochrany osobnosti tam, kde bylo do těchto práv zasaženo při výkonu veřejné moci.
8. Pro tyto účely je určující, že posuzovaný výrok, obsažený v usnesení rady, se týkal možného pracovněprávního postupu města vůči žalobci jako tajemníkovi obecního úřadu. Tajemník obecního úřadu je totiž zaměstnancem obce, odpovědným starostovi, který jej se souhlasem ředitele krajského úřadu jmenuje a odvolává (§ 110 odst. 1 a 2, § 103 odst. 3 zákona o obcích). Mezi

účastníky řízení byl tudíž dán pracovněprávní vztah a žalobou napadaný výrok rady, adresovaný pro tyto účely interně radou představitelům města, se týkal možného postupu vůči žalobci jako zaměstnanci (v oblasti pracovního práva jako práva soukromého). Byť je faktem, že nešlo ještě o soukromoprávní jednání obce samotné navenek, ale toliko o krok týkající se interního utváření její vůle při výkonu kompetencí jejích orgánů, určující je, že se jednalo o utváření vůle právě pro účely soukromého (pracovního) práva a nikoli tedy o výkon veřejné správy. Soud prvního stupně tudíž věc správně nepodřadil speciálnímu právnímu režimu zákona č. 82/1998 Sb., neboť věc podléhá obecnému právnímu režimu o. z. (a to i s poukazem na § 4 zákoníku práce).

9. Právo na ochranu osobnosti náleží každému člověku a má svůj ústavní předobraz v čl. 10 odst. 1 Listiny (ochrana lidské důstojnosti, osobní cti, dobré pověsti a jména). V zákonné rovině jsou dílčí osobnostní atributy proti neoprávněným zásahům, které spočívají v porušení či jen ohrožení (dotčení) osobnosti, zákonem chráněny v ustanovení § 81 a násl. o. z. Při existenci neoprávněného zásahu (dotčení osobnosti) zákon garantuje dotčenému člověku zdržovací (negativní) a odstraňovací (restituční) nároky dle § 82 odst. 1 o. z., v návaznosti na oblast civilního deliktního práva pak rovněž nároky satisfakční [zejména § 2894 odst. 2, § 2910 (první skutková podstata), § 2911, § 2951 odst. 2 a § 2956 o. z.].
10. Právo na ochranu osobnosti musí být posuzováno v souvislosti se svou funkcí ve společnosti a v souladu se zásadou proporcionality musí být v rovnováze s dalšími základními právy a svobodami i chráněnými hodnotami. K této problematice se již opakovaně vyjádřil Ústavní soud (z mnoha např. nález Ústavního soudu ze dne 9. 2. 1998, sp. zn. IV. ÚS 154/97, či ze dne 4. 4. 2005, sp. zn. IV. ÚS 146/04), když dovodil, že při střetu práva na informace a jejich šíření s právem na ochranu osobnosti, tedy základních práv stojících na stejné úrovni (čl. 17 odst. 1 Listiny a čl. 10 odst. 1 Listiny), je především věcí obecných soudů, aby s přihlédnutím k okolnostem každého případu zvážily, zda jednomu právu nebyla nedůvodně dána přednost před právem druhým.
11. Jak vyplývá např. z nálezů Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2005, sp. zn. I. ÚS 453/03, **důležité pro zvážení legitimního zveřejnění informace je zkoumání motivu zveřejnění**. Legitimitu zveřejnění informace nelze dovést, pokud byla dominantně motivována touhou poškodit difamovanou osobu. Tvrzená difamační fakta je třeba vždy posuzovat komplexně pod zorným úhlem mnoha hledisek, která lze vyjádřit v následujících bodech: 1) závažnost obvinění, 2) povaha informace a uvážení, do jaké míry je předmětný problém záležitostí veřejného zájmu, 3) zdroj informace, 4) vynaložené úsilí a konkrétní kroky k ověření pravdivosti informace, 5) status informace, 6) **naléhavost záležitosti**, 7) zda byl žádán komentář od stěžovatele (žalobce), 8) zda médiu šířené sdělení obsahovalo podstatu události viděné očima stěžovatele (žalobce), 9) tón sdělení šířeného médiu, 10) **okolnosti zveřejnění včetně jeho načasování**.
12. Na základě pozdější kompilace relevantních kritérií, setříděných Ústavním soudem z bohaté judikatury Evropského soudu pro lidská práva a Ústavního soudu do nálezů ze dne 3. 2. 2015, sp. zn. II. ÚS 2051/14, při řešení kolize mezi svobodou projevu a právem na ochranu osobnosti musí být brány v potaz zejména: 1) povaha výroku (skutkové tvrzení či hodnotový soud), 2) obsah výroku (např. projev „*politický*“ či „*komerční*“), 3) forma výroku (zejména míra expresivity či vulgarity), 4) postavení kritizované osoby (osoba veřejně činná či veřejně známá), 5) zda se výrok (kritika) dotýká soukromé či veřejné sféry kritizovaného, 6) chování kritizované osoby (např. zda kritiku sama „*vyprovokovala*“ či jak se k ní postavila), 7) kdo výrok pronáší (novinář, běžný občan, politik), 8) **kdy tak učiní** (např. jaké měl či mohl mít k dispozici konkrétní údaje, a **v jaké situaci tak učinil**). Výčet není konečný, musí být brán v úvahu i celkový kontext věci a specifické okolnosti.
13. Vstup do politiky znamená konkludentní souhlas s větší mírou zveřejňování informací o své osobě, a to nejen informací pozitivních (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 11. 2004, sp. zn. 30 Cdo 923/2004). Toto nazírání není důsledkem jakési „*degradace*“ ochrany osobnostních práv politika, ale je přirozeným důsledkem jeho rozhodnutí vystavit se kontrole jak ze strany svých voličů

či členů stejné politické strany, tak, a to zejména, ze strany politické opozice, novinářů i všech občanů (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 2. 2005, sp. zn. III. ÚS 11/04). Práva na ochranu osobností se mohou samozřejmě domáhat i politikové a ostatní veřejně činné osoby, měřítka posouzení skutkových tvrzení a hodnocení jsou však v jejich případech mnohem měkčí ve prospěch novinářů a jiných původců těchto výroků (z mnoha srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 4. 4. 2005, sp. zn. IV. ÚS 146/04). **Oprávněnou kritikou veřejně činné osoby však není uvádění nepravdivých údajů o této osobě nebo hodnotících soudů z těchto údajů vycházejících** (např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2007, sp. zn. 30 Cdo 1174/2007).

14. Odvolací soud v principu ve shodě se soudem prvního stupně konstatuje, že posuzovaný výrok je svým právním charakterem nikoli skutkovým tvrzením, nýbrž **hodnotícím úsudkem** o osobě žalobce (kritikou žalobcova „*nekompetentního*“ jednání ve funkci tajemníka).
15. Dle ustálené judikatury samy hodnotící soudy nemohou z logiky věci podléhat důkazu pravdy, neboť existenci faktů lze sice prokázat, leč pravdivost jejich hodnocení podrobit důkazům nelze. Ve vztahu k hodnotícím soudům nelze tedy požadavek dokázat jejich pravdivost naplnit a takový požadavek porušuje samotnou svobodu názoru (např. nález Ústavního soudu ze dne 8. 2. 2000, sp. zn. I. ÚS 156/99). To však neznamená, že hodnotové soudy jsou zcela nenapadnutelné, neboť tam, kde je nějaké prohlášení hodnotovým soudem, může přiměřenost zásahu do osobnostních práv záviset na tom, zda existuje **dostatečný faktický podklad** pro napadené prohlášení, protože i hodnotový soud bez jakéhokoli faktického podkladu může být přehnaný (např. nález Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 367/03). Presumpcí dovolené kritiky (presumpcí ústavní konformity) je chráněn toliko hodnotící úsudek, nikoli tvrzení faktů, která v míře, v níž sloužila za základ kritiky, musí naopak důkazně prokazovat kritik sám (např. nález Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2007, sp. zn. IV. ÚS 23/05, rozsudek ESLP ze dne 17. 12. 2004 ve věci *Pedersen a Baadsgaard proti Dánsku*, stížnost č. 49017/99, odst. 76).
16. Hodnotící soud proto nelze jakkoli dokazovat, je však nutné zkoumat, **zda se zakládá na pravdivé informaci, zda forma jeho veřejné prezentace je přiměřená a zda zásah do práv dotčené osoby je nevyhnutelným průvodním jevem výkonu kritiky, tzn. zda primárním cílem kritiky není hanobení dané osoby** (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 3. 2014, sp. zn. 30 Cdo 1883/2013).
17. Teprve při řádném zjištění a vyhodnocení těchto otázek lze posoudit, zda učiněná kritika byla oprávněná, a to samozřejmě za použití výše zmíněné a vůči kritice osoby veřejného zájmu tolerantnější optiky, jakož i za přiměřeného použití v odst. 11 a 12 uvedených kritérií (byť z povahy věci nikoli nutně všech, neboť zde nejde o šíření informace médií, ale primárně o interní postup v rámci žalovaného, spojený až posléze se zveřejněním).
18. Rozhodnutí soudu prvního stupně je však přes svou celkovou obsáhlost právě v **klíčových otázkách dostatečného faktického základu kritiky a její přiměřenosti, legitimacy i načasování** jen velmi kusé a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Přestože žalovaný tvrdil a nabízel důkazy k řadě okolností, tvořících dle něj **skutkový základ přijatého úsudku**, omezil se soud prvního stupně jen na zjištění uváděné „*poslední kapky*“, která je však při takovém izolovaném posouzení nedostatečná. Uvěřil-li totiž soud prvního stupně žalovanému, že důvodem přijetí předmětného usnesení byla odpověď žalobce na dotaz občana ze dne 27. 1. 2019, pak z této odpovědi a jejího posouzení není vůbec zřejmé, k jakým možným **škodám** vznikajícím či hrozícím v důsledku možného **nekompetentního** jednání žalovaného mělo být přijetí předmětného usnesení **zamezeno** a jakým vlastně způsobem (k jakému možnému řešení vlastně kritika směřovala), a to tím spíše za situace, kdy k přijetí usnesení došlo dne 28. 1. 2019 a k očekávané rezignaci žalobce došlo již ke dni 31. 1. 2019 (na základě rezignace doručené dne 2. 11. 2018). Pro celkové vyznění užitého výroku je totiž důležité nejen naznačované nekompetentní jednání žalobce, nýbrž i naznačované (přínejmenším hrozící) působení škod žalobcem, a pro

posouzení cíle výroku je důležitý sledovaný způsob, jakým měla být taková situace dle rady návazně řešena.

19. Je v tomto kontextu otázkou, které se soud prvního stupně náležitě nevěnoval, nakolik bylo přijetí daného usnesení radou postupem směřujícím k nějakému (a jakému?) **legitimnímu cíli** a nakolik se jednalo jen o prostředek politického boje mezi lokálními politiky, tedy o samoučelné zneuctění opozičního politika v době již končícího výkonu jeho neslučitelné funkce tajemníka obecního úřadu. Rovněž doba **načasování výroku** je přitom jedním z klíčových kritérií pro posouzení jeho oprávněnosti (viz kritéria č. 6 a 10 dle výše zmíněného nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2005, sp. zn. I. ÚS 453/03, či kritérium č. 8 dle výše zmíněného nálezu Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2015, sp. zn. II. ÚS 2051/14) a může mít svůj význam právě i pro vyhodnocení legitimacy a přiměřenosti předmětné kritiky (toho, zda kritika byla vedena legitimním cílem či touhou uškodit). Bez řádného zjištění a vyhodnocení kontextu se ostatně i předmětná odpověď žalobce na dotaz občana může v tuto chvíli prozatím jevit také jen jako neutrální, což ovšem lze na základě bližších zjištění případně zcela přehodnotit. Mezi dotaz občana samotný a odpověď žalobce na něj by nemělo být *a priori* dáváno rovnítko, přičemž soudem prvního stupně nebylo dosud přesvědčivě a přezkoumatelně zjištěno a vyhodnoceno ani to, že by na daný dotaz občana žalobce opravdu reagovat vůbec nesměl a zda by takové případné kategorické omezení svobody projevu žalobce bylo vůbec legitimní a přiměřené (nezbytné v demokratické společnosti).
20. Odvolací soud nepřehlídí, že ve hře se zde ohledně osoby žalobce a základu jeho kritiky obecně vznášejí otázky veřejného zájmu, neslučitelnosti funkcí a dvojjednotnosti politické a apolitické figury, nicméně musí být náležitě zjištěno a zohledněno, zda žalobce svým postupem k odstranění tohoto problému v souladu s právní úpravou (která s daným problémem neslučitelnosti funkcí výslovně počítá a umožňuje jeho vstřícné řešení ve stanovených mechanismech) směřoval či nikoli a zda zavedl k natolik negativnímu hodnocení své kompetentnosti příčiny. Ze strany soudu prvního stupně musí být skutkový základ kritiky a její legitimita i načasování zjištěny a vyhodnoceny mnohem precizněji a návazně musí být (tolerantnější optikou posouzení kritiky osoby veřejného zájmu) vyhodnocena oprávněnost žalovaného úsudku, a to právě ve vztahu ke zjištěnému skutkovému základu, legitimnímu cíli i době načasování kritiky bezprostředně již končícího tajemníka. Zjištění a posouzení se musí týkat všech otázek důležitých pro celkové vyznění užitého výroku, tedy nejen otázky nekompetentního jednání žalobce, ale i otázky (přinejmenším hrozícího rizika) působení škod žalobcem; pro posouzení cíle výroku se musí týkat i otázky možného zamezení vznikajících či hrozících škod. Pojem škod však bude přípustné (i vzhledem k tolerantnější optice posouzení) chápat nikoli pouze ve striktním právním významu (tj. jako újmu majetkovou, resp. újmu na jmění), nýbrž ve významu obecnějším (tedy jako negativní následky). **Oprávněnost kritiky nebude možno ani přes tolerantnější optiku posouzení kritiky osoby veřejného zájmu dovést, pokud by neměla dostatečný faktický podklad, byla svou formulací nepřiměřená či svým účelem dominantně směřovala nikoli k legitimnímu cíli, nýbrž k hanobení osobnosti žalobce.**
21. Takový případný úmysl žalovaného by byl ostatně i okolností zvláštního zřetele hodnou dle § 2957 o. z. a žalobcem vedená veřejná polemika by za této situace nebyla sama o sobě dostatečným a účinným prostředkem nápravy. Měla by jen dílčí vliv na případný druh či výši satisfakce, pokud by při ní došlo ke zjednání svépomocné satisfakce (autosatisfakce).
22. Se zřetelem k uvedenému proto odvolací soud napadený rozsudek pro nepřezkoumatelnost zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení [§ 219a odst. 1 písm. b) a § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř.].
23. V dalším řízení bude soud prvního stupně postupovat v intencích výše uvedeného, tedy zaměří se na zjištění a vyhodnocení skutkového základu kritiky a toho, zda byla podložená a přiměřená (včetně načasování) a zda byla vzhledem k okolnostem vedena legitimním cílem či touhou uškodit.

Zatímco procesní břemena ohledně skutkového základu kritiky a existence jejího legitimního cíle nese žalovaný, procesní břemena ohledně případného úmyslu žalovaného jej urazit nese žalobce sám (oproti nedbalosti se totiž úmysl škůdce nepresumuje). Rozhodnutí soudu prvního stupně však nelze v žádném z myslitelných směrů založit na případném neunesení procesních břemen bez konkrétního procesního poučení, daného soudem prvního stupně tomu kterému z účastníků v souladu s § 118a odst. 1, 3 o.s.ř. (v tomto ohledu jde také o průlom do koncentrace řízení). Okolnosti subjektivního charakteru lze zpravidla dokazovat jen nepřímo, a to z okolností objektivní povahy, ze kterých se dá podle zásad správného myšlení usuzovat na vnitřní vztah škůdce k porušení nebo ohrožení zájmů poškozeného. V hypotetickém případě úspěchu žaloby soud prvního stupně při formulaci výroku rozhodnutí zohlední, že hodnotící úsudky nemohou být z logiky věci považovány za „*nepravdivé*“ (nepravdivé může být jen skutkové tvrzení), ale jen za nepodložené či nepřiměřené. V souladu s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 28. 8. 2012, sp. zn. 23 Cdo 4669/2010, však soud není návrhem na znění omluvy striktně vázán a při zachování obsahového hlediska může upravit znění navržené omluvy, vypustit slovní spojení či celou větu nebo znění omluvy zkonkretizovat. Rozhodne také o nákladech řízení, včetně nákladů řízení odvolacího (§ 224 odst. 3 o. s. ř.). Soud prvního stupně je vázán právním názorem odvolacího soudu (§ 226 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** dovolání přípustné [§ 238 odst. 1 písm. k) o. s. ř.].

Brno 20. září 2021

JUDr. Michal Ryška v. r.
předseda senátu